

LỜI THANH MINH

LẦN XUẤT BẢN 1967

Đối với Cao Đài giáo hiện nay, các nhà nghiên cứu đều gặp phải hai thắc mắc:

- Vấn đề đức Giáo chủ
- Vấn đề giáo lý

Cũng như trong toàn thể đạo hữu không ai không phân vân về những điểm sau đây:

- Vấn đề khai nguyên nền đạo
- Vấn đề cơ bút

Chính trong một tâm trạng đầy thắc mắc trên, tôi từng khi lấy làm bỡ ngỡ trước những câu hỏi của các bạn thập phương, do đó quyển Lịch Sử Cao Đài Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ - Phần Vô Vi này ra đời.

Bước đầu của công việc đã gặp phải những trở ngại đáng kể. Một phần vì quý vị đệ tử của đức Ngô Minh Chiêu, lúc tôi mới được hân hạnh gặp mặt lần đầu, nhất định không cho phép biên chép về cuộc đời ngài để phổ biến vì muốn trung thành với lý tưởng "*tu giữa thành thị mà không ai biết*" như ngài đã dặn buổi sinh tiền. Mặt khác, đức Ngô Minh Chiêu tuy là vị sáng khai nền đạo, nhưng phần đông tín đồ Cao Đài hiện nay vì thời gian đưa đẩy dường như quên lãng ngài đi mà chỉ biết có lãnh tụ tư phương mình mà thôi.

Nhưng, vốn là một tín đồ hậu sinh của Cao Đài giáo miền Trung Việt, tôi không thể không tìm hiểu nhà sáng lập mối Đạo "*Cao Đài*" là những từ mà đức Ngô Minh Chiêu được lãnh hội đầu tiên từ đầu năm 1919 để đến bảy năm sau đó nền đạo mới thành hình (1926).

Một điều đáng chú ý và cần giải đáp hơn hết là Cao Đài giáo có một **Ngôi Hai** như đạo Cơ Đốc với đức Jésus, đạo Phật với đức Thích Ca hay không? Phần

Đông Tân

đông, nếu không phải là toàn thể tín đồ thuộc phần Phổ Độ, đều hình như phủ nhận điều này.

Kể cũng lạ lùng và bí ẩn thay cái thái độ khiêm nhường đáng tôn kính ấy? Nhưng đã đến lúc thái độ ấy không còn hợp thời nữa.

Trong Thánh Ngôn Hiệp Tuyển ghi ngày 24/4/1926, Đức Cao Đài dạy:

"Thầy nhất định đến chính mình Thầy độ rồi các con, chẳng chịu giao chánh giáo cho tay phàm nữa"

Quả như lời Thánh ngôn, buổi sinh tiền, đức Ngô Minh Chiêu cũng đã mặc nhiên nhận định như thế. Các vị đệ tử của ngài có kể lại rằng ngài nhất định không cho ai gọi ngài bằng *Thầy* và nói với những người đến cầu đạo:

"Tôi cũng như các ông. Các ông có muốn tu thì đến trước Thiên bàn mà xin với "Ông" đấy" ("Ông" là từ thân mật ngài thường dùng chỉ Đức Cao Đài).

Nhưng không phải vì lý do đó mà phủ nhận tính chất một vị Ngôi Hai xứng đáng như các vị trước nơi đức Ngô Minh Chiêu. Sự thành hình Cao Đài giáo có khác đạo Phật, đạo Chúa, thì dĩ nhiên sự xuất hiện vị đại diện chân lý cứu độ ấy cũng không in hệt như các vị trước được. Sự trầm mặc của đức Ngô khi ngài đã thành đạo tại thế với ẩn chứng mở Thiên Nhân đây màu nhiệm có một không hai ấy càng làm tăng tính chất siêu đẳng của ngài dưới hình thái Qui Nguyên Vạn Giáo - theo nguyên lý Vạn Giáo Nhất Lý - hiện nay là cứu cánh của Cao Đài giáo.

Cho nên, dù muốn dù không, quý vị thức giả cũng nhận thấy trong đời đức Ngô Minh Chiêu những điểm dị thường thích ứng với hoàn cảnh thời đại hiện nay trong sự cứu rỗi nhân loại, chẳng khác gì các Giáo chủ trước.

Đó là vấn đề đức Giáo chủ để trả lời những thắc mắc của đạo tâm về điểm khai nguyên nền đạo.

Vấn đề giáo lý chỉ có thể có khi những phần căn bản khai nguyên được mọi người công nhận là đúng và chính nó được bộc lộ dưới mọi hình thức chân thành và duy nhất. Cơ bút không phải là phần chính yếu, động cơ cho sự thành hình nền đạo. Đó chỉ là giai đoạn cuối cùng của sự thông công giữa Người và Tạo Hóa bằng phương diện Tâm linh. Ý niệm cơ bút có từ buổi khai nguyên nhân loại và chuyển tiếp dưới mọi hình thức khác nhau trên khắp mặt địa cầu, không đâu là không có.

Đạo Cao Đài dùng cơ bút để chứng minh sự thật thế giới Vô hình lúc nào cũng quản trị Vũ trụ với một định luật chung thể hiện trong mọi phạm vi nghiên cứu phát minh của nhân loại trong mọi tư duy cố hữu.

Một điều nữa làm cho mọi tín đồ phải suy nghĩ về tiền đồ Đại Đạo là tình

Lịch Sử Cao Đài Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ

trạng cơ bút hiện nay trong các chi phái Cao Đài giáo. Câu chuyện đã rất phức tạp khi một số lớn đồng tử - dù đã là chức sắc - đã vô tình gây sự phân chia, đáng lý ra để xây dựng, lại trở thành cái mầm đổ vỡ không may cho thanh danh Đại Đạo. Tôi đề cập đến vấn đề này chính vì tình trạng *đồng nhi bất hòa* làm tê liệt sự phát triển nền đạo gần mấy chục năm nay đều do sự tệt hại của đồng tử. Những người này thiếu sự hướng dẫn vô tư, thiếu công phu tu luyện, thiếu sự tin tưởng hoặc có khi lợi dụng cả nhiệm vụ mình nên sinh ra lăm chuyệu tổn thương về nhiều mặt:

- Làm sai lạc căn nguyên nền Đại Đạo và sự hướng dẫn duy nhất của Vô hình vì đem nhiều nhơn ý vào trong Thiên ý.
- Không còn tính chất cần thiết và đầy đủ của một bộ phận hướng dẫn và thông ngôn cho Vô hình nữa.

Giáo lý Cao Đài từ trước nay được thành lập trên phần Thánh ngôn của Vô hình chỉ dạy. Mà đã vậy thì làm sao xây dựng được một nền giáo lý chân chính khi mọi Thiên ý đều bị xuyên tạc trong nhân tâm?

Từ bao năm nay, tâm tư của tôi luôn luôn bị thúc đẩy bởi ý muốn xây dựng một cơ sở Văn Hóa Cao Đài cách thế nào cho nhà nghiên cứu khi tìm đến, không phải mơ hồ khó hiểu và có thể bị xuyên tạc thành một bộ môn cải cách của một tôn giáo khác mang tính chủ quan độc tôn của từng chi phái mà ra. Nhà Đạo vốn trong thời kỳ phôi thai nên mọi phương diện chỉ manh nha một ít ấn tượng của sự thành hình cơ sở văn hóa ấy mà thôi. Vì thế, công việc cần thiết và cấp bách trong giai đoạn hiện tại là phải sưu tầm những vị Tiên bối có khả năng bộc lộ chân lý ấy một cách vô tư thuần phát.

Nói thế không phải tôi dám xem quyển Lịch Sử này là nền móng xây dựng tòa nhà Văn Hóa Đạo, nhưng nếu không có sự thị hiện chân lý nơi đức Ngô Minh Chiêu thì chắc Cao Đài giáo chỉ nằm trong lý thuyết mà thôi.

Thật vậy, ***Lịch Sử phần Vô Vi*** hé mở ba điểm then chốt sau đây:

- Cao Đài giáo nhận biết bằng thực nghiệm tâm linh là có Đấng Chúa Tế Vũ Trụ vì Ngài vốn là Tâm Linh Vũ Trụ với sự cứu rỗi, làm thành một hệ thống cứu thế do Ngài chấp chương từ xưa nay.
- Cao Đài giáo nhận biết có phần tâm linh - thường được gọi là linh hồn - làm chủ thể xác con người. Phần tâm linh ấy, không phải mơ hồ mà là một phần cấu tạo hiện thể con người rõ rệt.
- Sứ mạng Cao Đài giáo, một hình thành khẩn thiết trong hệ thống cứu thế hiện nay là **dung hợp Tâm linh Con người với Tâm Linh Vũ Trụ** tức là làm cho Tâm linh Con người, một thành phần của Tâm Linh Vũ Trụ trở về

Đông Tân

tính chất vô tư thuần khiết ngày khai sanh nhân loại. Tâm linh Con người hiện nay đã bị lu mờ vì những thành kiến tư tưởng sai lạc hay vì vật dục tội lỗi cần phải chừa bỏ đi, không cần phải bằng hình thức khắc khổ quá mức, cũng không phải bằng cách tích cực nhập thế hoàn toàn.

Quyển Lịch Sử này nói về phần Vô Vi, nhưng cũng là phần khai nguyên nền Đạo, đã đề cập đến cuộc đời tu học của đức Ngô Minh Chiêu trong hầu hết quyển sách. Và chẳng lịch sử một mối đạo không phải chỉ là lịch sử một vị Giáo chủ mà thôi. Nhưng đối với Cao Đài giáo, nếu không có đức Ngô Minh Chiêu thì căn bản đạo pháp không được chứng nghiệm rõ rệt. Phần đạo pháp này không thể tìm thấy ở các chi phái thuộc phần Phổ Độ trong Cao Đài giáo vì không thể có nhiều Tâm pháp bí truyền cùng một lúc trong một cơ cấu cứu thế.

Do đó, quyển *Lịch Sử Cao Đài Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ - Quyển I - Phần Vô Vi* đã đặc biệt nói rõ về phương pháp tu học và hành đạo của đức Ngô Minh Chiêu dưới sự dẫn dắt của Đức Cao Đài để chư tôn đạo giả nhận thức được tính cách độc lập và thuần nhất trong căn cơ cứu đời của Đại Đạo. Chính đức Ngô Minh Chiêu đã được khải ngộ và thành đạo từ năm 1920 để thành hình phần Vô Vi, khai nguyên cho phần Phổ Độ mà tôi sẽ đề cập đến đây đủ trong quyển *Lịch Sử Cao Đài Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ - Quyển II - Phần Phổ Độ*, từ năm Đại Đạo thứ nhất đến năm Đại Đạo thứ mười hai (1926-1938).

Thiết tưởng cũng nên thưa rõ rằng tôi đã phân chia lịch sử Cao Đài giáo ra làm hai phần riêng biệt Vô Vi và Phổ Độ là căn cứ theo những sự kiện xảy ra từ buổi đầu trong những năm khai đạo:

- Phần Vô Vi chủ trì việc tu luyện, khắc kỷ để đạt đạo nhiệm màu, tạo Tiên tác Phật, bắt đầu hình hiện từ khi đức Ngô ngộ đạo rồi thành đạo, sau ba năm tu luyện ở Phú Quốc (1921-1924).
- Phần Phổ Độ chủ trương đem người vào cửa Đạo, vừa tu thân, vừa hành đạo giúp đời để cảnh tỉnh loài người, cải tiến xã hội, thực hiện Cực lạc thế gian, bắt đầu hình hiện từ năm ông Lê Văn Trung đắc lệnh của Đức Cao Đài thay mặt đức Ngô Minh Chiêu đi độ người (*Thánh Huấn Giao thừa Bình Dân - 1926*).

Hai phần này tuy không đồng nhất về phương pháp tu học, nhưng đều do một Chánh pháp dưới sự cai quản vô vi của Đức Cao Đài, Chúa Tể Càn Khôn Vũ Trụ, là Thầy và cũng là Cha chung của vạn loại sanh chúng.

Nói tóm lại, tìm hiểu Cao Đài giáo trong tình thế hiện nay là một việc khó. Chân lý tuy chơn như chất phác, nhưng thường bị che đậy trong mọi phức tạp. Có mấy ai dù lương hay giáo đã ra khỏi vòng lẩn quẩn phức tạp của Con Người?

Cho nên, với quyển sách này, tôi chỉ thấy tôi đã làm xong bốn phận khản

Lịch Sử Cao Đài Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ

thiết của kẻ hậu sinh phải bảo tồn và phát huy những sáng tạo của các bậc Tiên bối. Xuyên tạc là tội lỗi, tư vị lại càng làm cho mất giá trị biên khảo, tôi đã tự nguyện là phải quên mình mới làm xong nhiệm vụ của mình được.

Quyển sách này, tuy có dày công nghiên cứu, nhưng công phu của con người lúc nào cũng có giới hạn, mong quý vị độc giả xa gần bổ túc cho những điều thiếu sót không tránh khỏi.

Viết xong tại Sài Gòn, thủ đô miền Nam nước Việt

Mùa thu năm Đại Đạo 34 (*Kỷ Hợi 1959*),

ĐỒNG TÂN